

ПРВОМАЈСКИ НАШ ПРИЛОГ
 на језику и вичковима њих јави нама

Рад између свега осталих каје човек језика јасно
 седење скобеле. Шта је то скобела, о томе дуви мисли врло разне па и бузакасте,
 а томе су писали фиксација врла разне па и збирне истеглене расправе и фетивке.
 Ако је језик највише некретан, обично је чакве кати му нама скобеле у теорији
 него то еживети праском. Не мах је рач о скобели, обрвато је. Скобелу рач и
 разуме онај ко ју је изобрла и ставио. У теорији право на говорима мисли није
 јасно утврдио шта је то скобела, у пракси сваки човек каји ради снај рач о бу-
 бавду о разумевањем са срцем и са главом, каји ради пасва уз свиглене збирне
 ње пасва, снаји такав човек зна да се време рача има јасно седење скобеле,
 зна јасно ко је и шта је, које су му крвоточна везе према рачу. И рабајни је
 скобелни рач рачу. Кау се зна и скрости рача, она је крвоточна скобеле, она је врвни.
 Достајевски пасва о то кази у Сибиру маху рач би због бачести хтели да га
 скобеле рачу маху је врвни да зна и зна је у врвни. Питања свике седење
 паткапања крвоточна пасва о збирно према врвни и са ставио пасва Сибиру, сна
 је та стварност некуде настајала рач је човек рачу. И тако је са сваким че-
 човеком. Али не зато што би рач био заваривање рабучивање — о ка рач је језику
 живне крвоточна стравот. — чега је рач рачу ставе човека језику тако посебна кон-
 центриција, да човек рачу рачу и прелучира рачу сва процес живота, и зато је
 скобелни. Рач је ергенски прелучит човечјих врвни и вагава менте, човечјег ума
 и вагава менте, човек, рачу рачу ергенски је укључен у процес света и живота.
 Беган је оставио живни рачу и живни рачу: хетли умни крвоточна. То је стич
 умнага рачу и нечирне менте, та је стич скобелни човека.

*

Мада и две њене крвоточне врвни су, као сасвим шта-
 ке крвоточне, мах у време мах ће избити крвоточна светски рач. Језику са три врв-
 герице Зерина, различна крвоточна стравота је да време аккупација са америчке ба-
 бе, сакривени сме је раписати сме њему мачу тужну смрт. Остале су да живе,

zdrane i meravice, Mara i Dancina. Mara je ozbiljna razgovornica, a u razgovoru svoim puno misli. Svaki čas izmisli neku metaforu, ili zavjesnicu, ili sumpku, ili neki izvanpreraz i krpelji i sve čas razgovori. Ali za svu tu je tvrdozgovornost ona se ne brani od karakteristike. Tvrdozgovornost je svakako na savetujuće pesme — govornice je moj pokojni otac, po tome mislim i ja. Dancina nešta mlađa, vrlo je živah i govornica. Kažu da su za snage izveli majstersku reč, ^{izgovor} takođe da je u otadžbu za vreme igru usred boja i za istrchi za nešta vizni i peske prepričava. Završavaju se njih dve često. Mara tek otkine Dancinu nekim razgovorom, a Dancina ju nekima po smejom. — Izgubila si labru muštariju i krupan pesme je mi. Govornice je tebi otkaš vešt: ako majstor nema i ne izvi ratu reč, oke natrag u negrte i krpe. Šta ti je svoj esteta od peske? krpek neki i sitnek. — Tako Mara Dancini. A Dancina Mari: — Ana znam ja tebe napamet. Šta se tebi ona čuva obrva uskala, žalosni završnice Mari nešta u glavu i onaj ili se pokloni ili se ukloni. — Nešto ponekad zabre reč sa druge strane, ali prađe, razboravi se. Drugarice se bole ispitava, pishku jezna drugoj kao nevala pesme: prijateljstvo vikalna izgleda da ceo je život.

Želarez nekako peske časne prijavljive svečanosti, sežimo u matoj obitelji i kako peče Dancina, vucemo na ramce trjavu i piseće, jurimo ih. Kao da Mara silko da nas iznenadi. — Ja vata jezna mislim i jezim jezlu i kažu: kao se vlam i jezlu lepa je mi sinu spira u vialinju. Štažini vešt sala za mu kupim ~~vešt~~ labru, skupu vialinju, i pčelam zabritu včiteđa. — Zagledasmo se svi u vialinju jezna: kako se човек zagleda u vialinju vata kroz koje bi htuo za prađe. A Dancina u smeji. — Vizim ja za čelo obrva miče i nenuka cija. Duže si, Mare! sekirati se za onoga što se jezi niže ni razno. Ne znam ni da će biti otac. Možda neki što kupu u labru i sinu vžari mu i otac. — Ne možem ti mene savetovati, Dancine. Ako će ježim moj ~~vešt~~ sin vžarati u labru vata su i ja s vimi labratni, vmi onaj će drugi moj sin spirati u vialinju. — A ako ti taj mlađi ispitava, šta je vmi kovac ili zifer, i šake mu vžatike. — Štažini su prijaviti nekoga od vialinju drugova. Vialinju vata ježimog finog vialinju peske sam živo. Miče.

мени tu razgovor ne može pakvariti, pa nešeh ni ti, Dano, ta je zina i zinas i
 sutra.

Tu razgovor časom nastaje. — Ni je ta za neku i za smeja, dala je
 — reћи he neka. A drugi: ~~neka~~ Nege ti Mare, ako hošeh za nam ispitivan kako si se
 ta rešila za zmagujeh vladavini. — Xašu neka čuje i Damira, i tako još nisam
 zasela ništa o tome ~~zgovarati~~. ~~Šta~~ šta je i kako je. Ja sam videla, za onoga
 nekoga vremena nikada nisam ništa na koncert, ni znače ~~ništa~~ šta je to kirina
 gent instrument, orkestar. ~~Kad~~ sam prvi put ~~se~~ stižem na koncert se nisam ko-
 centirao, bice sam sva zbuđena, nekako umirna. Čujem tek početke tupa pa se
 opet sle zbrka. Drugi traži put uprem sam je labro svi u kirigenta i negova
 ruke — volim niti he mi taj ~~ponađi~~ niti nika — i vidim kako u grupama sede sve
 nosti snirachi, i peče za me mnoga zeniha kako na znam ruke sniraju te svi te
 svi ~~sviraju~~ pa svi svi razjelo. Nešte mi se u ušima stvariti; tupa sam čujem
 kad su prestati za sniraju svi niti svi, ~~sviraju~~ svi niti svi. Pa svi, jezbroj,
 kad je na početku snirava kirigent zivje ~~zavijaju~~ za se svi strane, spravke sam
 sve: trube se ~~po~~ gde i nepreka me pušaju; oni s velikim vladavima međ kaka-
 nima same se malo promerjavine na stališima. Kad sam vladavine m-juvine kaka
 vladavine priuče u vis kao ptiče i vladavini pokloviše na njih obzore kako bi
 majke detetu koje još se pol brzou zavlada. Šta je to se imam majke moje, pe-
 čeka sam za vrstih kao za hu za plavim, šta ču. Pa sam svi početa gledati
 kako vladavini pravace guzajem, kako prsti one krugu ruke igraju pa žina-
 ma. ~~Moje~~ moje, šta sve čarac rukama i prostima make. Gledam tako sve ruke ni-
 vladavine i pitam se: moju više volim. Volim obzore svi opet više volim svu
 šta pravace guzajem. Kad zasela, ču he zaprosne na žine, a ču čiti pa žini,
 kao za ču je ruke vladavine od ptičice i tako, potече potече, početa sam ču je
 za sasvim labro čujem, usred onog vnebesa, moje vladavine vladavine. Znam ja
 sav šta je to vladavine. Kad zasviraju, spine mi trepeti i same neta za grčkavo
 za stamano i kaže mi nekak kao neka slabost, kao za hu glasno zapikati...
 I sav, sve za znate: u svu česte vidim vladavine, izlaski zmagujeh i nosis u svu
 vladavine i guzate, sve zivke, i sav sav he zasvirati i pritiskuže žinu za se im-
~~guzate~~ vladavine pravace niti guzate pa svi i svi je vladavine

...
 Мама Маро да се ти те не удајем за некога виокинисту, па ћу ти? — Не, не, ја
 ћу се узети макар за лебешара, али тај младић што га знам има за буке мој
 сина... а ако ми не буде суђена своједне, нема буке Данин сина, нема буке друг
 моје деце, али ја ћу да му купим виокину и да му плаћам учитеља. — Виокине так
 иту ретко виокине! Данина се тронула, упрепозабила се, говори тихи: — Дај Боже да
 твој сина и моје кћи своједне свирају... — Дај Боже, Дано, само како ~~...~~
 те да ти кожом твоје кћи има да свира у клавир, и как јекне кћи испод гулаца
 мога сина, вака ће кћи у ваздух и клавир и твоју кћер. У виокину, поред мога
 сина, не може она да свира. Знам ја свага добро: та није женска работа, та је
 мушка свирање, и кит...

Јуче изласмо сви цете Марино суселитва, изласмо па
 причаг, као наш енегелински примајски причаг реду, изласмо калетак у Марину шта
 виокичку књигу за сина и за виокину. Мари расијеше очи тако као да је јој пламен
 буну у глави: чиста радост њена, и наша. Она ради и штели за кетка мога још
 нема, и ка зна чији ће бити, а ми помагасмо радом и малпом кезајку коју ћемо
 ланас сутра вероватно изгубити из вида, ити по гласу жена живота, ити по гласу
 наше смрти. То је нешто као наш хуманизам, као наша љубав, као наша љубав-
 ност, како чепе кажу Васемпи. Ништа чепше ништа узвишеније, ништа срећније него
 билету да сте учинили нешто, ради нешто од чега је планука у нечијим очима не-
 очекивана радост. Кој би тих радости биле многе, кој би их биле често, свет би
 се преперао.

А о Мари шта мислите, шта бисте рекли о новој Мари. Да је
 музичка? Да има живу мавту и мако да убрзани кепату и срећу, као што круги
 неке мако живе да убрзани несрећу и горчину. Ка зна Мару, зна да је мако па-
 чак и тако, али она сасвим изласмо да је Маро пременита биће и стварење. У
 Мари има ретко пременитост. А сад да вас запитамо ово: јесте ли запознати да
 се рач пременит раста ретко чује у ово играме које је релативно пачежи и цени, асо-
 бине бузи и жена? Како је то? Мако бузи осећају да је пременитост врло ретко
 одлика, и избегавају ту одлику височу оцену, да се не би преварили да не би учи-
 нили неправду. Пременитост одлика врло је сложена врлина: љубавност у много

zene, i ne treba da se prave ambivalentni, jer je to ustajem uzlazno. Nema on
 pravi
 i barjani od zecne slike, nema vnačina koja je truba. Ima za čovek kalem ru-
 kom meke šta i kesnom, ali ipak ne sasvim. A ako meke sasvim i ~~bez~~ baže
 vna su ~~vegeve~~ zve ruke ^{prerada} premenite mesto i opet je kesna kesna z kava
 kava. ^{muškarci} i žena treba da se nakaze razje, a na svakom pažu ruka, naravno
 pažu umetnosti i ukinjavati zve dejstvenzke treba da su tu sa svojimi speli-
 ficnim prirezama sa svojimi speli ficnim snagama i nedostacima, jer same teme
 meke biti u izvratu orkestarskoga skicaza, ruzke kobraže skicaze. Ne he i kao,
 muškarci ili žena, sjaovati u orkestru prvu vnačinu, to je meke jezan pamikci
 jprekci, a meke i ruzni prekcni. Za negovu rešenost govori jekci polatak
 — meke i on pamikci neka bude — za nikaza muškarci ne žene za sviražu u vi-
 vnačinu kao žene, a žene bogta žene za sviražu u vnačinu kao muškarci. Delata
 sam Maru, jezereh kvarer, za skiva na ^{vege} vnačinu aparatu ^{vege} jezuzi Menuhina. Maru skiva
 i jarki se za gvu, kao šta zvek čini kao je zabuvena. Šta je Maru, čaka ^{u sebe} zve
 ti je, a ne pitaj za kaka je meni, Toj vnačinu ^{vege} jezuzi pamikci je muziku
 svih svojih prezaka. Ne vidimo ga Maru, ali zveka za mu se vnačina ^{vege} napaka kao
 gvu, u otvaju. I kao jezereh vnačinu toj Menuhin, vnačinu i vnačinu... ^{vege} žene je
 Menuhin jekci mkač čovek maži he tvej sin primici od žega ^{vege} vnačinu. — Maru
 buti i same se jarki za gvu. I tako sme mas zve, zve žene premenite ruzke
 prekcni vnačinu: muzka muzika. A ženama este je za jurivažu i ~~gvu~~
 gvu, sad i peske meke i Maru.

Handwritten signature